

LUMINA ORAȘULUI

REVISTĂ PENTRU TOȚI

Redactor: C. ADORIAN. BUCUREȘTI, Str. Gh. Șincai 28

Lumină în întunerec.

Gătrea cititori.

Umila noastră revistă vine să aducă locuitorilor orașului lumină, o lumină care licărește de XX de secole și care a luminat multor oameni făcându-i să înțeleagă rostul omului pe acest pământ. Revista noastră e fără de pretenții vrea să dea un ajutor la găsirea adevăratei lumini, vrea să ujure cu sfaturi bune, să atragă atențiunea asupra pericolelor de cari este înconjurat omul. Vrea să răspândească micuța ei lumină în beznă, ca un licurici, ca o candelă ca o lumânare.

Izvorul ei este și rămâne Cuvântul Domnului, cu care vrea să vie în ajutorul celor ce stau în întunec și sunt doritori să cunoască lumina să o vadă și să se bucure de efectele ei binefăcătoare. Avem deplină încredere în succesul ei în sprijinul cititorilor și în binele pe care îl va aduce cetățenilor, ne rugăm Stăpânului nostru pentru binecuvântarea Sa.

Lumină în întunec.

Cu un fior de teamă coboară pe treptele de piatră în pivnița umedă tânăra gospodină. Din întunecul pivniței se ridică un miros de mucigai un aer rece care învăluie tot corpul gingaș al fecierei și care pășește cu precauție se uită cu încordare și ascultă cu cea mai mare atenție ca nu din întunec să vie vreo surpriză.

Pivnița este o încăpere în care omul își ține în timp de vară alimentele la răcoare iar în timp de iarnă la căldură ca să nu degere.

Pivnița nu este un loc în care omul locuiește cu plăcere și totuși pivnița a fost și este o locuința în care unii locuiesc de silă iar alții le place să petreacă în pivniță lângă butoiul de vin. Așa istorisește cineva că în Italia dacă vrei să bei vin bun te duci la cârciumile cari au cârciuma în pivniță, te așezi pe un butoi mic care servește ca scaun lângă un butoi care servește drept masă și comanzi din care butoi

vrei să te servească. De acolo uni ies așa de beți că nu mai știu să meargă acasă.

Pivnița este locul de închisoare în care mulți vinovați și nevinovați și-au găsit sfârșitul.

Un prahovean mi-a arătat o casă la o mare moșie care avea o pivniță unde erau băgați țărani nesupuși ordinelor și în care erau doi urși legați cu lanțuri. O amenințare că va fi băgat la urși snpunea pe țărani la cele mai grele munci.

La beci este și azi amenințarea ce inspiră groază, în Palatul Dogilor la Veneția se poate vizita astăzi pivnițele ce au servit ca temnițe pentru criminalii politici și cari au intrări că atrebutit sa intru pe brânci să pot vedea cum este în năuntru. În temnița asta de piatră nu era de cât o scândură groasă de ștejar care servea de pat, întunec beznă, umezeală și o bortă prin care primea din când în când pâine și apă dacă nu uita de el.

În temnița a stat nevinovat Josif fiul lui Jacob împreună cu Pitarul și cu Paharnicul lui Faraon. Paharnicul a scăpat cu viață, Pitarul a fost spânzurat iar pe Josif l'au uitat în temniță până ce Faraon la scos ca să îi talmăcească visul.

În temniță a fost aruncat Daniel pentru că avea abicei să se roage adevăratului Dumnezeu, acolo în groapa cu Leii și Dumnezeu la scăpat.

În beci au fost aruncați apostolii pentru că au vestit Evanghelia, ei au cântat de răsunau pereții și mulțumeau lui Dumnezeu pentru un astfel de prilej de laudă, mulțumire și propășire a cuvântului lui Dumnezeu.

Pivnița se aseamie cu locul unde petrece cea mai mare parte dintre oameni, în întunec, în groază, în suferință, în beznă, în lanțul patimilor, în cătușele deznădejdei, muștrați de conștiința lor, condamnați de ei însuși se zvârcolesc se chinuesc și mor dacă nu li se întinde o mână de ajutor dacă nu străbate o rază de lumină dacă nu vine de undeva salvarea.

Numai unul singur este adevărata lumină, numai unul singur poate să scoată pe sârmanul om din temniță din pivniță, din beciu din groapă numai el poate să te salveze pe tine, numai el poate să te libereze de întunec, de cătușele de lanțurile cu cari este trupul și sufletul tău ferecat.

Lumina Orașului coboară ușurel pe treptele pivniței la tine, în brațe îți aduce apa vieții trimasă de stăpânul ei Isus Christos.

Licuricii.

Era o seară de vară, senină, frumoasă. Condusesem, până în comuna vecină, pe un doctor și acum ne întorceam acasă. Noaptea se lăsase încet ca o mantie neagră, învelind totul în întuneric. Bezna nopții făcea din fiecare pom, stufiș, sau trunchiu tăiat, fantastice umbre ce se iveau amenințătoare în fuga cailor. Cerul era luminos, păstrând încă nuanța albăstrie a unei zile senine. Stelele — licuricii cerului — erau prinse de bolta ca pactete aurii pe o filamidă împăratească. Ochii nu distingeau în această întunecime decât șoseaua albă ce se înfidea netedă, strajuită în dreapta de o pădure deasă.

Deodată, în marginea șoselei și a pădurii, țâșnesc lumini albe, de-o albeață ce obosește ochiul, făcând cu atât mai mare contrastul dintre ele și întunericul adânc. La început încetează un simțimânt de ușoară spaimă. Îmi revenii încet, încet, și-mi adusei aminte, că Dumnezeu, pe lângă nemărate animale găngăni a creiat și găzele astea mici: *Licuricii*. Îmi agățai privirea de aceste minuscule felinare ale nopții și în timp ce trăsura pătrundea în pădure, eu coborâi în lumea gândurilor mele.....

În orașele mari și în deosebi în centre — capitale — deși izvoarele de cultură sunt mai abundente; viața e intensă în toate sensurile, acolo însă și întunericul e mai mare. Sub o înfățișare de înaltă moralitate se ascund de atâtea ori vicii și patimi de cari se cutremură trupul și sufletul.

Moravurile rele pătrund încet ca o cangrenă, încercând să distrugă întâi insul, acesta societatea, apoi un oraș, un neam, o țară întreagă, desechilibrând astfel inima unui Stat. Așa se face că noi suntem influențați de alții, alții de noi și așa răul se întinde ca o rană puturoasă.

Ce este atunci un oraș mare decât o noapte neagră?

Dar iată că în întunericul acestei nopți-oraș, se ivesc luminile albe ale unor licurici, cari nu sunt altceva decât ființe omenești ce s'au desprins din strănsora unei vieți întunecate, făcând același contrast ca licuricii albi în noaptea neagră; că lumina zilei de întunericul nopții.

S'au simțit cândva bine într'o astfel de viață — ca liliacul ce iese seara, ca bufnița și cucuveauă, păsările nopții, cari se simt bine atunci când dalba lumină a zilei a fugit demult — erau în elementul lor. Dar s'a crăpat de ziua și zorile albe i-a înfășurat: atunci au simțit binecuvântarea razelor de soare, măreția întregii natuți, văzută așa de frumos la lumina zilei, și au rămas în *lumină*.

Christos este Soarele, este lumina cea mai puternică și dorește să atragă oamenii la sine așa

cum musculițele sunt atrase de lumina lămpii, dar nu ca să-i distrugă, cum se întâmplă cu aceste musculițe — de altfel din însăși vina lor — ci ca să le dea viață cât mai multă și adevărată viață în lumină Evangheliei Sale.

EUGENIA POPP.

—o—

Lumina adevărată.

Asiăzi Cerescul Părinte
Te cheamă cu glas duios.
Ei vrea ca de azi nainte
Să lași traiul păcătos.

Ei te cheamă la lumină
Dintr'un loc întunecos,
Să-ți dea ertare deplină,
Prin jertfa lui Isus Christos.

Dimeni să nu se amăgească,
Cu închipuiri deșarte,
Lumină n'are să găsească
Dici de cum în altă parte.

Căci lumina adevărată
E doar Isus cel răstignit.
Cine în Isus va crede,
Acela va fi mântuit.

L. D.

Reflectorul.

Sunt treisprezece ani de când iubita noastră țară, după o lungă și grea cumpănă a trebuit să intre în războiul mondial.

Dar timpul trece și cu el trec și cele mai triste și groaznice amintiri. Când mă transport cu gândul în urma celor 13 ani, un fior de groază mă cutremură din tălpi și până'n creștet. Cred că îți mai a-

duci aminte iubite cititor, de fazele de groază prin cari a trecut orașul nostru și chiar întreaga țară.

De abia începuse luptele în Carpați și iată că în timpul nopților în cea mai neagră întunecime, niște pasări gigantice pluteau la câteva sute de metri înălțime deasupra capitalei. Aceste pasări de noapte cu al lor cioc de foc semănau dezastru înfricoșat, nu erau altceva decât zepelinele și aeroplanele inamicului nostru. Iată ce se auzeau detunături groaznice de explozibile în întunecimea nopții, un dangăt de clopote se răspândea pe întreg teritoriul orașului; ca și cum ar fi dat ultimul salut de adio acelor care funebrele pasări li trimeteau în veșnicie; acesta era semnalul prin care populația era înștiințată să se ascundă. Ar fi făcut mari ravagii inamicul prin acest procedeu, dacă tot inteligența omului n'ar fi fost la înălțime și n'ar fi înțeles reflectoarele. Aceste aparate ce aruncă o lumină orbitoare au fost puse în funcțiune și imediat inamicul aerian a fost descoperit, apoi cu ajutorul unor tunuri speciale a fost distrus sau în cel mai rău caz alungat.

Dar timpul a trecut și astăzi nu ne mai putem plânge de asemenea dezaстре, totuși asta nu înseamnă că dezastru nu este și acum. După cum în anul 1916, când orașul era în completă întunecime, (uzinele electrice nu funcționau) când inamicul arunca bombe, tot așa și astăzi, orașul nostru este într-o mare întunecime sufletească, nelegiuirile se înmulțesc și dușmanul sufletelor lucrează în plin pe un teritoriu prielnic, ruinând și distrugând astfel pe nesimțite cea mai mare și importantă parte din omenire și în special tinerimea. De multe ori se văd tineri, cari își cheltuiesc ultimul ban și ultima picătură de energie umii își pierd totul în jocuri de noroc și apoi sfârșitul lor este desigur un foc sau două de revolver. Oare nu este aceasta o distrugere și un dezastru pe care îl face inamicul sufletesc? Ba da și dacă vroștii să te convingi mai bine de aceasta n'ai decât să citești zilnic ziarul și vei afla ravagiile făcute de acest inamic, iar dacă vei vizita diferite spităliuri și instituțiuni de boli mintale îți vei putea da mai bine seama de marea nenorocire.

Ei bine iubite cititor, după cum se dovedește, acest inamic e mult mai periculos de cât inamicul de odinioară; pe când acela te lovea îți nimicea corpul, acesta îți distruge și corpul și sufletul și dacă pentru acesta este un mijloc minunat de a-l descoperi și înlătura cu ajutorul unui reflector și acest reflector este Evanghelia lui Christos. Ea este în stare să lumineze cea mai întunecată minte și să

curățească cea mai neagră inimă. Dacă razele ei ar predomină în toată lumea și mai ales în orașul nostru, de sigur că s'ar pune capăt tuturor răutăților odată pentru totdeauna și astfel Diavolul n'ar mai avea teren prielnic de lucru.

Deci iubite cititor, vrei să fi fericit aci și în vecinici? Vrei să nu fi învins de inamicul despre care am vorbit? Vrei să fi de folos familiei și patriei tale și chiar întregii generațiuni? Atunci primește, citește și răspândește prin toate straturile sociale Evanghelia lui Christos. Făcând aceasta, vei contribui la marea operă de binefacere creștinească al cărui fondator a fost însuși Mântuitorul. Dorești mai multe lămuriri, vino la adresa de mai jos. —

—o—

O descoperire folositoare.

Un mare cultivator de portocale din Spania, a construit o mașină, care-i va îngădui să pună în vânzare numai portocale bine coapte.

Această mașină se întemeiază pe însușirile seleniului, un metal, a cărui conductibilitate (proprietate de a transmite electricitatea și căldura) se schimbă după gradul mai mic sau mai mare al razelor luminoase ce-l ating.

Portocalele trec prin iata aparatului și sunt luminate de o rază care se refrânge, atingând o placă de selenium. Portocala dacă e câtuș de puțin colorată, ceeace înseamnă că nu-i destul de bine coaptă sau e stricată, schimbă conductibilitatea seleniului, care pune în mișcare un mic capac, ce face să cadă dedesupt fructul colorat.

Dar cei ce alegeau portocalele cu mâna, nu sunt mulțumiți de această descoperire, ce le răpește meseria.

Și pentru întreaga omenire va veni timpul, în ziua judecăței de apoi, să treacă prin fața lui Isus Christos, lumina lumii. Cei ce au o pată cât de mică pe suflet, vor fi aruncați dedesupt, unde focul nu se stinge și unde viermele nu doarme.

Păcatele ce pătează sufletul, pot fi însă spălate, iar sufletul poate fi curățit numai de către Isus Christos, prin jertfa adusă pe Golgota.

Această jertfă a Sa, e atât de mare încât poate cuprinde pe orice om, de orice neam, oricât de păcătos ar fi. Primește-l pe Isus Christos, în inima ta, și atunci vei avea parte, din belșug, de pace, bucurie, mângâiere și lumină. El îți va pregăti un loc în Împărăția Sa cea nepieritoare.

L. M.

SE PREDICA EVANGHELIA

în fiecare Duminică dela ora 10—11 dimineața și dela ora 4—6 după amiazi.

în STRADA ȘINCAI 28.

INTRAREA LIBERĂ PENTRU ORI CINE!

Tipografia GUSTAV ALBRECHT, Strada Domnița Anastasia 12. (fost Brezoianu 4-Bis.